

«Մեր կյանքը և ծառայությունը» հանդիպման ձեռնարկի հղումներ

ՀՈՒԼԻՍԻ 4-10

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 2 ՍԱ-ՄՈՒԵԼ 18-19

«Բերգելի. համեստության օրինակ»

w07 7/15, էջ 14, պրբ. 5

Բերգելի. մարդ, որը գիտակցում էր իր սահմանափակ կարողությունները

Անշուշտ, Դավիթը բարձր էր գնահատում Բերգելիի օգնությունը: Ըստ ամենայնի, թագավորը, ասելով այդ խոսքերը, ուզում էր պարզաստրել Բերգելիին և ոչ թե պարզապես նյութականով փոխհատուցել նրա արած բարությունը: Բերգելին հարուստ էր և այդպիսի օժանդակության կարիք չուներ: Դավիթը թերևս ցանկանում էր, որ Բերգելին լիներ արքունիքում, քանի որ վերջինս հրաշալի հատկություններ ուներ: Բերգելիի համար մեծ պատիվ կլիներ ապրել պալատում և վաչելել թագավորի ընկերակցությունը:

w07 7/15, էջ 14, պրբ. 7

Բերգելի. մարդ, որը գիտակցում էր իր սահմանափակ կարողությունները

Պատճառներից մեկը կարող էր լինել այն, որ Բերգելին տարեց էր: Նա գուցե զգում էր, որ երկար չի ապրելու (Սաղմոս 90:10): Բերգելին ամեն բան արել էր Դավթին աջակցելու համար, բայց նաև գիտակցում էր, որ տարիքի պատճառով իր հնարավորությունները սահմանափակ են: Նա թույլ չտվեց, որ դիրք ու հեղինակություն ունենալու միտքը իրեն խանգարի իրատեսորեն գնահատելու իր կարողությունները: Ի տարբերություն փառասեր Աբիսողոմի՝ Բերգելին իմաստորեն համեստություն դրսևորեց (Առակաց 11:2):

w07 7/15, էջ 15, պրբ. 1-2

Բերգելի. մարդ, որը գիտակցում էր իր սահմանափակ կարողությունները

Բերգելիի օրինակն ընդգծում է հավասարակշռված լինելու կարևորությունը: Մի կողմից՝ մենք չպետք է խուսափենք ծառայության առանձնաշնորհում ստանձնելու առաջարկն ընդունելուց կամ դրան ձգտելուց այն պատճառով, որ ուզում ենք հանգիստ կյանք վարել կամ մեզ անընդունակ ենք զգում նման պատասխանատվություն ստանձնելու: Եթե զորություն և իմաստություն ստանալու համար ապավինենք Աստծուն, ապա նա կարող է լրացնել մեր բացը (Փիլիպպեցիներ 4:13; Հակոբոս 4:17; 1 Պետրոս 4:11):

Այլու կողմից՝ պետք է գիտակցենք մեր սահմանափակ կարողությունները: Ենթադրենք՝ քրիստոնյան արդեն իսկ խիստ զբաղված է հոգևոր գործունեությամբ: Նա հասկանում է, որ լրացուցիչ առանձնաշնորհում ընդունելով՝ հնարավոր է՝ անտեսի, օրինակ, իր ընտանիքին հոգ տանելու սուրբգրային պարտականությունը: Այդ դեպքում մի՞թե համեստության և խոհեմության դրսևորում չի լինի, եթե նա տվյալ ժամանակ հրաժարվի ծառայության լրացուցիչ առանձնաշնորհումից (Փիլիպպեցիներ 4:5; 1 Տիմոթեոս 5:8):

Հոգևոր գանձեր

w20.04, էջ 30, պրբ. 19

Վազիր մինչև վերջնագիծ

¹⁹ Եթե դու ել տկարություն ունես և զգում ես, որ մարդիկ քեզ չեն հասկանում, ապա Մեմփիբոսթեի օրինակը կգորացնի քեզ (2 Սամ. 4:4): Մեմփիբոսթեն հաշմանդամ էր: Բացի այդ՝ Դավիթ թագավորը նրա մասին սխալ կարծիք էր կազմել ու անարդարացիորեն էր

վարվել նրա հետ: Մեմփիբոսթեն մեղավոր չէր այդ ամենի համար: Այնուամենայնիվ, նա բացասական զգացումներով չլքվեց, այլ կենտրոնացավ իր կյանքում եղած դրական բաների վրա: Նա գնահատում էր այն բարությունը, որ Դավիթը անցյալում դրսևորել էր իր հանդեպ (2 Սամ. 9:6–10): Ուստի երբ Դավիթը սխալ վարվեց Մեմփիբոսթեի հետ, վերջինս փորձեց տեղի ունեցածի ամբողջական պատկերը տեսնել և թույլ չտվեց, որ նրա արարքը դառնացնի իրեն ու դրդի պատահածի համար մեղադրել Եհովային: Մեմփիբոսթեն ջանաց իր կարողությունների սահմաններում աջակցել Աստծու նշանակած թագավորին (2 Սամ. 16:1–4; 19:24–30): Եհովան էլ իր Խոսքում գրել տվեց Մեմփիբոսթեի մասին, որ սովորենք նրա հրաշալի օրինակից (Հոռմ. 15:4):

ՀՈՒԼԻՍԻ 11–17

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՅ | 2 ԱՍՍՈՒԵԼ 20–21

«Եհովան արդարության Աստված է»

**w22.03, էջ 13, պրբ. 4, 7
Ընթերցողների հարցերը**

Այդ ուխտը դեռ ուժի մեջ էր Սավուղ թագավորի օրերում: Ջնայած դրան՝ Սավուղը կոտորում էր գաբառնացիներին, ինչի հետևանքով, նա «[իր] ու իր տան վրա արյունահեղության հանցանք» բերեց (2 Սամ. 21:1): Ի վերջո, երբ Դավիթը թագավոր դարձավ, ողջ մնացած գաբառնացիները խոսեցին նրա հետ այդ ծանր հանցանքի մասին: Նա հարցրեց նրանց, թե ինչով կարող է քավել Սավուղի գործած սարսափելի մեղքը, որպեսզի Եհովան կրկին օրհնի երկիրը: Գաբառնացիները ոսկի ու արծաթ չուզեցին: Փոխարենը՝ խնդրեցին, որ Դավիթը այն մարդու որդիներից, ով «վճռել էր բնաջինջ անել» իրենց, յոթ մարդ տա, որ սպանեն (Թվեր 35:30, 31): Դա-

վիթը կատարեց նրանց խնդրանքը (2 Սամ. 21:2–6):

Այս դեպքից շատ բան կարող ենք սովորել: Աստված հետևյալ հստակ օրենքն էր տվել. «Երեխաները չպետք է մահվան մատնվեն հայրերի պատճառով» (2 Օրենք 24:16): Ուստի նա հավանություն չէր տա Սավուղի երկու որդիների և հինգ թոռների սպանությանը, եթե նրանք անմեղ լինեին: Նույն օրենքում նաև ասվում էր. «Յուրաքանչյուրը պետք է մահվան մատնվի իր մեղքի համար»: Ակներևաբար, Սավուղի յոթ հետնորդներն էլ ինչ-որ մասնակցություն ունեցել էին գաբառնացիներին բնաջինջ անելու Սավուղի ծրագրերում: Արդյունքում յոթն էլ պատասխան տվեցին իրենց չարագործությունների համար:

Հոգևոր գանձեր

w13 1/15, էջ 31, պրբ. 14

Երեցները «համագործակիցներ են և նպաստում են մեր ուրախությանը»

¹⁴ Աստանան և նրա համախոհները բազմաթիվ խոչընդոտներ են ստեղծում, որպեսզի մենք չկարողանանք ծառայել Եհովային: Մեզնից ոմանք դեմադրեմ բախվում են հսկայանման դժվարությունների: Եհովային լիովին վստահելով՝ կարո՞ղ ենք ընդունել «գողիաթների» մարտահրավերները և հաղթել նրանց: Այնուամենայնիվ, երբեմն աշխարհի ճնշումների դեմ անընդհատ պայքարելուց հոգնում ենք ու վիատվում: Այդպիսի թույլ վիճակում գուցե դժվարանանք պայքարել այն խնդիրների դեմ, որոնք սովորաբար հաջողությամբ ենք հաղթահարել: Մենք դառնում ենք խոցելի և նույնիսկ «սպանվելու» վտանգ է առաջանում: Երբ այդպիսի պահերին օգնություն ենք ստանում երեցից, լցվում ենք ուրախությամբ ու նոր ուժերով: Բազմաթիվ քույրեր ու եղբայրներ անձամբ են համոզվել դրանում: 60-ն անց մի ոահվի-

րա քույր ասում է. «Որոշ ժամանակ առաջ ես առողջական խնդիր ունեի և ծառայության ժամանակ շուտ էի հոգնում: Երեցը նկատեց դա և մոտեցավ ինձ: Մենք քաջալերական զրույց ունեցանք աստվածաշնչյան մի դրվագի շուրջ: Նրա խորհուրդները շատ օգտակար եղան»: Քույրն ավելացնում է. «Ի՞նչ հաճելի էր, որ եղբայրը նկատեց, որ ես լավ չեմ, և օգնության հասավ»: Այո՛, մենք սրտապնդվում ենք՝ իմանալով, որ երեցները կանգնած են մեր կողքին և Արեսայի նման պատրաստ են «օգնության հասնելու»:

ՀՈՒԼԻՍԻ 18–24

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 2 ԱՍՍՈՒԵԼ 22

«Նեղության ժամանակ Եհովային ապավինիր»

Ը/ Էջ 19, պրբ. 11

Իսկապե՞ս կարող ես «մոտենալ Աստծուն»

¹¹ Մի բան է կարդալ, որ Աստված «սաստիկ զորություն» ունի, և բոլորովին այլ բան է ընթերցել, թե ինչպես նա Կարմիր ծովի միջով անցկացրեց իսրայելացիներին՝ ազատելով նրանց, իսկ հետո 40 տարի անապատում հոգ տարավ այդ ժողովրդի մասին (Եսայիա 40:26): Դու կարող ես պատկերացնել երկու մասի ճեղքվող ալեկոծ ծովը, ցամաքած հատակով քալող ժողովրդին (հավանաբար 3 միլիոն մարդ), երկու կողմից ջրի քարացած, վիթխարի պատերը (Ելք 14:21; 15:8): Դու զգում ես, թե ինչպես է անապատում Աստված քնքշորեն հոգ տանում իսրայելացիներին. ժայռից ջուր է հոսում, գետնի վրա սպիտակ սերմի նման կերակուր է հայտնվում (Ելք 16:31; Թվեր 20:11): Եհովան ցույց է տալիս, որ ոչ միայն ունի զորություն, այլև օգտագործում է այն հոգուտ իր ժողովրդի: Մի՞թե միխթարական չէ իմանալ, որ մեր

աղոթքները ուղղվում են հզոր Աստծուն, որը «ապաստան է և զորություն, նեղությունների մեջ՝ իսկույն հասնող օգնություն» (Սաղմոս 46:1):

Մ10 6/1, էջ 26, պրբ. 4–6

«Դու նվիրվածությամբ ես վարվում»

Քննենք այս խոսքերը մանրամասնորեն: «Նվիրվածությամբ վարվել» եբրայերենից թարգմանված արտահայտությունը կարելի է նաև թարգմանել «վարվել սիրառատ բարության»։ Իսկական նվիրվածությունը հիմնված է սիրո վրա: Եհովան ջերմ կապվածություն է զգում նրանց հանդեպ, ովքեր նվիրված են իրեն:

Նկատի առ, որ նվիրվածությունը պարզապես զգացմունք չէ, այն իր մեջ ակտիվ գործողություն է ներառում: Եհովան նվիրվածությամբ է վարվում մարդկանց հետ, ինչը Դավիթը իր փորձով էր համոզվել: Դավթի կյանքի ամենածանր պահերին Եհովան գործել է հոգուտ նրա՝ նվիրվածությամբ պաշտպանելով ու առաջնորդելով հավատարիմ թագավորին: Դավիթը երախտագետ էր ու գիտեր, որ միայն Եհովան կարող էր ազատել իրեն «իր բոլոր թշնամիների ձեռքից» (Բ Թագաւորաց 22:1):

Ի՞նչ կարող են Դավթի խոսքերը նշանակել մեզ համար: Եհովան չի երկմտում և չի փոխվում (Հակոբոս 1:17): Նա միշտ հավատարիմ է մնում իր չափանիշներին և խոստումներին: Իր սաղմոսներից մեկում Դավիթը նաև գրել է. «Տէրն.... իր սուրբերին [իրեն նվիրվածներին, ՆԱ] չէ թողում» (Սաղմոս 37:28):

Հոգևոր գանձեր

Մ12 11/15, էջ 17, պրբ. 7

Վարվեք փոքրի պես

⁷ Սաղմոսերգու Դավիթը ցնցված էր Եհովայի խոնարհությունից: Նա երգեց. «Դու կտաս

ինձ քո փրկության վահանը. քո խոնարհությանը բարձրացնում է ինձ» (2 Սամ. 22:36): Ինչպե՞ս էր Աստծու խոնարհությունը բարձրացնում Դավթին: Դավիթը գիտեր, որ ինքը Իսրայելում «բարձրացել» էր, այսինքն՝ մեծ գործեր էր արել միայն ու միայն Եհովայի ջնորհիվ. Աստված, խոնարհություն դրսևորելով, ուշադրություն էր դարձրել նրան և օգնել էր (Սաղ. 113:5-7): Եհովան նույն ձևով է վարվում մեզ հետ: Բոլոր այն հասկությունները, ունակությունները և առանձնաշնորհումները, որ ունենք, նրանից ենք «ստացել» (1 Կորնթ. 4:7): Այն մարդը, ով փոքրիկ պես է վարվում, «մեծ» է այն իմաստով, որ ավելի արժեքավոր ծառա է դառնում Եհովայի համար (Ղուկ. 9:48): Այս մասին քննարկենք ավելի մանրամասն:

ՀՈՒԼԻՍԻ 25-31

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍԾՈՒ ԽՈՍԲԻՑ | 2 ՍԱՍՈՒԵԼ 23-24

«Տվածդ զոհողություն է»

it-1, էջ 146

Օռնա

Օռնան հողատարածքը, ողջակեզի համար նախատեսված եզները և դրանց լծասարքը՝ որպես փայտանյութ, առաջարկեց անվճար տալ Դավթին, բայց վերջինս ցանկացավ անպայման վճարել դրանց դիմաց: 2 Սամուել 24:24-ից տեսնում ենք, որ Դավթի վճարած գումարը 50 սիկլ արծաթ էր (110 դոլար): Սակայն 1 Տարեգրություն 21:25-ում նշվում է, որ Դավիթը տարածքի համար վճարեց 600 սիկլ ոսկի (մոտ 77 000 դոլար): «2 Սամուել» գիրքը գրողը նշում է միայն զոհասեղանի տարածքի և ողջակեզի համար անհրաժեշտ պարագաների գնման մասին, ուստի միայն դրանց դիմաց վճարված գումարի մասին է խոսում: Իսկ «1 Տարեգրություն» գրքում տարածքի մասին խոս-

վում է տաճարի շինարարության տեսանկյունից (1Տգ 22:1-6; 2Տգ 3:1): Քանի որ տաճարի տարածքը շատ մեծ էր, ակներևաբար 600 սիկլ ոսկին վճարվել է դրա դիմաց, ոչ թե Դավթի կառուցած զոհասեղանի փոքր հողակտորի համար:

աՄ12 1/15, էջ 18, պրբ. 8

Սովորիր հիմնական ճշմարտություններից

* Եթե իսրայելացին *կամավոր* զոհ էր մատուցում իր անկեղծ երախտագիտությունը Եհովային հաշտնելու կամ, ինչպես որ ողջակեզի դեպքում էր, նրա բարեհաճությունը ստանալու համար, ապա ճիշտ կենդանի ընտրելը հավանաբար դժվար չէր լինի: Նա ուրախ կլիներ Եհովային տալու իր լավագույնը: Այսօր քրիստոնյաները բառացի զոհեր չեն մատուցում, որոնք պահանջվում էին Մովսիսական օրենքով, սակայն նրանք զոհեր են մատուցում այն իմաստով, որ իրենց ժամանակը, ուժն ու միջոցները օգտագործում են Եհովային ծառայելու համար: Պողոս առաքյալը քրիստոնեական հուշյալի մասին «իրապարակորեն հոչակելը», «բարին գործելը և... ունեցածով... ուրիշներին» օգնելը վերագրեց այն զոհերին, որոնք հաճելի են Աստծուն (Եբր. 13:15, 16): Այն ոգին, որով Եհովայի ծառաները մասնակցում են այդպիսի գործերին, ցույց է տալիս, թե որքան երախտապարտ են ու որքան են գնահատում այն ամենը, ինչ Աստված տվել է իրենց: Փաստորեն, կարող ենք զուգահեռ տանել այսօր քրիստոնեական ծառայությանը մասնակցողների վերաբերմունքի ու մղումների և իին ժամանակներում կամավոր զոհեր մատուցողների վերաբերմունքի ու մղումների միջև:

Հոգևոր գանձեր

աՄ05 5/15, էջ 19, պրբ. 6

Ուշագրավ մտքեր «Բ Թագաւորաց» գրքից

23:15-17. Դավիթն այնքան շատ էր հարգում կյանքի և արյան վերաբերյալ Աստծու

օրենքը, որ տվյալ իրավիճակում հրաժարվեց անել մի բան, որը ինչ–որ առումով կարող էր այդ օրենքի խախտում նշանակել: Մենք պետք է մեր մեջ նման մտայնություն զարգացնենք Աստծու բոլոր պատվերների նկատմամբ:

ՕԳՈՍՏՈՍԻ 1–7

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ԹԱԳԱՎՈՐՆԵՐ 1–2

«Դասեր քաղո՞ւմ ես քո սխալներից»

it-2, էջ 987, պրբ. 4
Սողոմոն

Երբ Ադոնիան և մյուս դավադիրները Գեհոնից լսեցին երաժշտության ձայն և բացականչություններ՝ «Կեցցե՛ Սողոմոն թագավորը», վախեցած ու շփոթված փախան: Սողոմոնը վրեժխնդիր չեղավ՝ դրանով ցույց տալով, որ իր գահակալությունը խաղաղություն է բերելու երկրին: Եթե իրադարձությունները այլ կերպ ընթանային, Սողոմոնին հավանաբար կսպանեին: Ադոնիան փախուստի դիմեց և թաքնվեց սրբարանում: Սողոմոնը մարդիկ ուղարկեց նրա հետևից, ու նրան բերեցին: Սողոմոնն ասաց, որ Ադոնիան կարող է հանգիստ ապրել, քանի դեռ նրա մեջ չարություն չի գտնվել, ու թույլ տվեց նրան գնալ իր տուն (1Թգ 1:41–53):

w05 7/1, էջ 29, պրբ. 1

Ուշագրավ մտքեր «Գ Թագաւորաց» գրքից

1:49–53; 2:13–25 — Ինչո՞ւ Սողոմոնը Ադոնիային մահվան դատապարտեց, այն դեպքում երբ մինչ այդ նրան ներում էր շնորհել: Ի տարբերություն Բերսաբեի, որը գլխի չընկավ, թե Ադոնիան իրականում ինչ նպատակ էր հետապնդում՝ ցանկանալով, որ թագավորը Աբիսակին իրեն կնության տա՝ Սողոմոնը հասկացավ նրա իսկական

չարժադիւթները: Թեև Դավիթը հարաբերություններ չէր ունեցել գեղեցիկ Աբիսակի հետ, վերջինս համարվում էր նրա հարճը: Այն ժամանակների սովորության համաձայն՝ Աբիսակը պետք է միայն Դավթի օրինական ժառանգորդի սեփականությունը դառնար: Ադոնիան գուցե մտածում էր, թե Աբիսակին կնության առնելով՝ կարող է մեկ անգամ ևս փորձել տիրանալ գահին: Ադոնիայի խնդրանքը դիտելով որպես ձգտում դառնալու թագավոր՝ Սողոմոնը փոխեց ներելու մասին իր որոշումը:

Հոգևոր գանձեր

w05 7/1, էջ 30, պրբ. 1

Ուշագրավ մտքեր «Գ Թագաւորաց» գրքից

2:37, 41–46. Որքա՞ն վտանգավոր է խորհելը, թե կարելի է խախտել դրված արգելքը ու անպատիժ մնալ: Ովքեր գիտակցաբար որոշում են դուրս գալ ‘նեղ ճանապարհից, որը տանում է դեպի կյանք’, կքաղեն այդ անխոհեմ քայլի դառը պտուղները (Մատթեոս 7:14):

ՕԳՈՍՏՈՍԻ 8–14

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ԹԱԳԱՎՈՐՆԵՐ 3–4

«Իմաստության արժեքը»

w11 12/15, էջ 8, պրբ. 4–6

Քեզ համար նա լա՞վ օրինակ է, թե՞ նախազգուշական

⁴ Սողոմոնի թագավորության սկզբում Աստված երազում հայտնվեց նրան ու հնարավորություն տվեց ինչ–որ բան խնդրելու իրենից: Հասկանալով, որ ինքն անփորձ է, Սողոմոնը իմաստություն խնդրեց (**կարդա՛ 1 Թագավորներ 3:5–9**): Եհովային հաճելի եղավ, որ հարստություն ու փառք խնդրելու փոխարեն՝ թագավորը իմաստություն խնդրեց,

ուստի նրան ոչ միայն «իմաստուն ու հասկացող սիրտ» տվեց, այլև հարստություն ու փառք (1Թագ. 3:10–14): Ինչպես նշեց Հիսուսը, Սողոմոնն իր իմաստությամբ այնպիսի մեծ համբավ էր ձեռք բերել, որ Սաբայի թագուհին, այդ մասին լսելով, երկար ճանապարհ անցավ, որ համոզվի, թե արդյոք նա այդքան իմաստուն է (1Թագ. 10:1, 4–9):

⁵ Մենք չենք ակնկալում, որ հրաշքով իմաստուն կդառնանք: Սողոմոնն ասաց, որ «Եհովան է տալիս իմաստությունը», սակայն նշեց, որ մենք պետք է ջանք թափենք, որ ունենանք աստվածային այդ հատկությունը: Նա գրեց. «Ականջ դիր իմաստությանը և սիրտդ տրամադրիր խորափափանցությանը»: Նաև իմաստություն ձեռք բերելու առնչությամբ օգտագործեց «կանչել», «փնտրել» և «որոնել» բառերը (Առակ. 2:1–6): Փաստորեն, մենք *կարող ենք* իմաստություն ստանալ:

⁶ Լավ կլինի, որ հարց տանք ինքներս մեզ. «Հետևո՞ւմ եմ Սողոմոնի օրինակին՝ արժեքավորելով աստվածային իմաստությունը»: Ծատերը տնտեսական անկայուն վիճակի պատճառով կենտրոնանում են իրենց աշխատանքի ու նյութականի վրա կամ էլ թույլ են տալիս, որ այն ազդի կրթության վերաբերյալ իրենց որոշումների վրա՝ թե ինչպիսի կրթություն պետք է ստանան և որքան ժամանակ պետք է տրամադրեն դրան: Իսկ ի՞նչ կարելի է ասել քո և ընտանիքիդ մասին: Ձեր կատարած ընտրությունները ցույց տալի՞ս են, որ արժեքավորում ու փնտրում եք աստվածային իմաստությունը: Նպատակներիդ փոխելը կօգնի՞, որ ավելի շատ իմաստություն ձեռք բերես: Իրականում, իմաստություն ստանալն ու դրանով առաջնորդվելը կնպաստեն քո հարատև բարօրությանը: Սողոմոնը գրեց. «Արդյունքում՝ դու կհասկանաս, թե ինչ է

արդարությունը, արդարադատությունը և ուղղամտությունը՝ բարեգործության ամբողջ ընթացքը» (Առակ. 2:9):

Հոգևոր գանձեր

աՊՑ 2/1, էջ 21, պրք. 15
Եհովան ուխտերի Աստված է

¹⁵ Նահապետ Աբրահամին տված խոստումի համաձայն՝ Եհովան օրհնեց արդեն ժողովուրդ դարձած և Օրենքի տակ գտնվող նրա ժառանգներին: Մ.թ.ա. 1473–ին Մովսեսի հետնորդ Հեսուն Իսրայելին առաջնորդեց Քանան: Ցեղերի միջև հողերի հետագա բաժանումով երկիրը Աբրահամի սերնդին տալու Եհովայի խոստումն իրականացավ: Քանի դեռ Իսրայելը հավատարիմ էր, Եհովան կատարում էր իր հաջորդ խոստումը, թե ժողովուրդը հաղթանակներ կտանի իր թշնամիների դեմ: Դա նկատվեց հատկապես Դավիթ թագավորի իշխանության օրոք: Դավթի որդի Սողոմոնի թագավորության ժամանակ ի կատար ածվեց Աբրահամի հետ կնքված ուխտի երրորդ ազդակը: «Յուդան եւ Իսրայելը շատ էին ինչպես որ ծովի եզերքի շատ աւազը. եւ ուտում ու խմում եւ ուրախանում էին» (ԳԹագաւորաց 4:20):

ՕԳՈՍՏՈՍԻ 15–21

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍԹԻՑ | 1 ԹԱԳԱՎՈՐՆԵՐ 5–6

«Նրանք իրենց սիրտը դրեցին շինարարության մեջ»

աՊՑ 2/1, էջ 15
Գիտե՞ի՞ք արդյոք

Լիբանանի մայրիկները հատկապես հայտնի էին իրենց ամրությամբ, գեղեցկությամբ, փայտի քաղցր հոտով և դիմակայուն էին միջատների հարձակմանը: Փաս-

տորեն, Սողոմոնը տաճարի շինարարության համար լավագույն նյութերն էր օգտագործում: Լիբանանի լեռները ծածկող մայրու երբեմնի անտառներից այսօր մնացել են մի քանի փոքր, մեկուսի պուրակներ:

it-1, էջ 424 **Մայրի**

Քանի որ մեծ թվով մայրիներ էին անհրաժեշտ, հազարավոր մարդիկ պետք է կտրեին ծառերը, դրանք տեղափոխեին Միջերկրական ծովի ափին գտնվող Տյուրոս կամ Սիդոն քաղաքներ: Այնուհետև պետք է դրանցից լաստեր շինեին և ծովով հավանաբար տանեին Հոպպե, ապա ցամաքով փոխադրեին Երուսաղեմ: Այս աշխատանքները կատարվեցին Սողոմոնի և Քիրամի միջև կնքված պայմանագրով (1Թգ 5:6–18; 2Տգ 2:3–10): Դրանից հետո այնքան մեծ քանակությամբ փայտանյութ էր մատակարարվում, որ կարելի է ասել՝ Սողոմոնը իր իշխանության տարիներին «մայրու փայտը Շեֆելայի ժանտաթզենիների պես առատ» դարձրեց (1Թգ 10:27, հմմտ. Ես 9:9, 10):

it-2, էջ 1077, պրբ. 1 **Տաճար**

Աշխատանքը կազմակերպելու համար Սողոմոնը 30000 մարդու հավաքագրեց Իսրայելից: Նա ամեն անգամ 10000 հոգու մեկ ամսով ուղարկում էր Լիբանան, և նրանք երկու ամիս տանն էին մնում մինչև հաջորդ հերթափոխ (1Թգ 5:13, 14): Իսրայելում բնակվող այլազգիներից նա 70000 հոգու որպես բեռնակիր և 80000 հոգու որպես քարհատ հավաքագրեց (1Թգ 5:15; 9:20, 21; 2Տգ 2:2): Սողոմոնը 550 մարդու էլ նշանակեց որպես գլխավոր վերակացու և ակներևաբար 3300 հոգու՝ որպես նրանց օգնական (1Թգ 5:16; 9:22, 23): Ըստ երևույթին, նրանցից 250-ը իսրայելացի էին, իսկ 3600-ը՝ այլազգի (2Տգ 2:17, 18):

Հոգևոր գանձեր

ց 5/12, էջ 17, շրջանակ
Աստվածաշունչ. ճշգրիտ մարգարեությունների գիրք. մաս 1

ՃՇԳՐԻՏ ՏԱՐԵԹՎԵՐ

Աստվածաշունչի ճշգրիտ տարեթվերի մի օրինակ է 1Թագավորներ 6:1 համարը, որում նշվում է այն ժամանակը, երբ Սողոմոն թագավորը սկսեց Երուսաղեմի տաճարի շինարարությունը: Կարդում ենք. «*Իսրայելի որդիների Եգիպտոսից դուրս գալու չորս հարյուր ութսուներորդ տարում [479 տարիներ]՝ Իսրայելի վրա Սողոմոնի թագավորության [Սողոմոնի իշխանության] չորրորդ տարվա զիվ ամսին, այսինքն՝ երկրորդ ամսին, Սողոմոնը սկսեց Եհովայի համար տուն կառուցել*»:

Աստվածաշնչյան ժամանակագրության համաձայն՝ Սողոմոնի իշխանության չորրորդ տարին մ.թ.ա. 1034 թվականն է: Այս տարեթվից 479 տարի հետ գնալով՝ կհասնենք մ.թ.ա. 1513 թվականը, այն ժամանակ, երբ իսրայելացիները դուրս եկան Եգիպտոսից:

ՕԳՈՍՏՈՍԻ 22–28

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ԹԱԳԱՎՈՐՆԵՐ 7

«Ինչ կարող ենք սովորել երկու սյուններից»

w13 12/1, էջ 13, պրբ. 3
«Լեռներից պղինձ կհանես»

Սողոմոն թագավորը Երուսաղեմի տաճարի համար մեծ քանակությամբ պղինձ օգտագործեց, որի մեծ մասը նրա հայր Դավիթը ավար էր վերցրել Ասորիքի դեմ պատերազմում (1 Տարեգրություն 18:6–8): Օրինակ՝ նա պատրաստել տվեց պղնձե «ծուլածո ծովը», որը քահանաներն օգտագործում

էին լվացվելու համար: Այն 66 000 լիտր տարողության մեծ ավազան էր և կշռում էր 30 տոննա (1 Թագավորներ 7:23–26, 44–46): Իսկ տաճարի մուտքի մոտ կանգնեցված էին 8 մետր բարձրության երկու վիթխարի պղնձե սյուներ, որոնց վրա դրված էին 2,2 մետր բարձրության հոյակերտ խոյակներ: Սյուները, որոնց տրամագիծը 1,7 մետր էր, սնամեջ էին, պատերը՝ 7,5 սանտիմետր հաստության (1 Թագավորներ 7:15, 16; 2 Տարեգրություն 4:17): Թերևս դժվար լինի պատկերացնել, թե որքան շատ պղինձ էր օգտագործվել այդ ամենը պատրաստելու համար:

it-1, էջ 348

Բոոս, II

Սողոմոնի կառուցած փառահեղ տաճարի առջև վեր խոյացող երկու հսկայական պղնձե սյուներից հյուսիսայինը կոչվում էր Բոոս, որը հավանաբար նշանակում է «զորությամբ»: Հարավային սյան անունը Հաքին էր, որը նշանակում է «նա [Եհովան] պիտի հաստատի»: Դեմքով դեպի արևելք կանգնելիս աջից ձախ կարդացվում էր «նա [Եհովան] պիտի հաստատի [տաճարը] զորությամբ» (1Թգ 7:15–21):

Հոգևոր գանձեր

it-1, էջ 263

Լվանալ

Եհովային սրբությամբ և մաքրությամբ պաշտելու համար անհրաժեշտ է ֆիզիկապես մաքուր լինել: Դա երևում էր խորանում և հետագայում նաև տաճարում մատուցվող ծառայությունների կարգից: Իրենց օծման օրը Ահարոն քահանայապետը և նրա որդիները լողանում էին նախքան հանդերձները հագնելը (Ելք 29:4–9; 40:12–15; Ղև 8:6, 7): Քահանաները իրենց ուղեքերն ու ձեռքերը լվանում էին խորանի գավիթում դրված պղնձե

ավազանի ջրով, իսկ հետագայում կլոր ծուլածո ծովի ջուրն էին օգտագործում Սողոմոնի տաճարում (Ելք 30:18–21; 40:30–32; 2Տգ 4:2–6): Քավության օրը քահանայապետը երկու անգամ էր լողանում (Ղև 16:4, 23, 24): Նրանք, ովքեր ճամբարից դուրս էին տանում ազագելի համար արձակվող նոխազը, կենդանական զոհերի մնացորդները և կարմիր կովը, պետք է լողանային և լվանային իրենց հագուստը նախքան ճամբար վերադառնալը (Ղև 16:26–28; Թվ 19:2–10):

ՕԳՈՍՏՈՍԻ 29–ՍԵՊՏԵՄԲԵՐԻ 4

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ԹԱԳԱՎՈՐՆԵՐ 8

«Սողոմոնի խոնարի ու սրտաբուխ աղոթքը»

աՕ9 11/15, էջ 9, պրբ. 9–10

Բովանդակալից աղոթքներ՝ Աստվածաշնչի ուսումնասիրության շնորհիվ

⁹ Եթե ուզում ես, որ Եհովան լսի քեզ, պետք է սրտանց աղոթես: Այդպիսի մի սրտաբուխ աղոթք արձանագրված է Ա Թագաւորաց 8–րդ գլխում: Այն մատուցեց Սողոմոնը մեծ բազմության առաջ, որը մ.թ.ա. 1026թ.–ին հավաքվել էր Երուսաղեմում տաճարի նվիրման կապակցությամբ: Երբ ուխտի տապանակը դրվեց Սրբությունների Սրբությունում, և Եհովայի ամպը լցրեց տաճարը, Սողոմոնը փառաբանեց Աստծուն:

¹⁰ Քննիր Սողոմոնի աղոթքը և տես, թե ինչ է նա ասում սրտի մասին: Թագավորը նշեց, որ միայն Եհովան է սրտեր քննողը (Գ Թագ. 8:38, 39): Աղոթքում ասվում էր, որ մեղավոր մարդը կարող է ներում ստանալ, եթե Աստծուն «դառնա իր բոլոր սրտովը»: Գերի տարված խրաչելացիները նույնպես կարող էին աղոթել Եհովային. նա կլսեր,

եթե նրանց սիրտը «ամբողջովին Եհովայի հետ լինէր» (Գ Թագ. 8:48, 58, 61 ՆԱ): Ուստի քո աղոթքները նույնպէս պետք է սրտից բխեն:

ՄՅՅ 2/1, էջ 14, պրբ. 7–8

Աղոթելով՝ ‘սուրբ ձեռքեր բարձրացնենք դեպի վեր’

7 Ինչպէս էլ որ մենք աղոթենք, լինի դա անձնական բնույթի աղոթք, թե հրապարակավ, մեր աղոթքներում անհրաժեշտ է հեզութեամբ ցուցաբերել՝ ի նկատի ունենալով Աստվածաշնչի կարևոր սկզբունքը (Բ Մնացորդաց 7:13, 14): Սողոմոնը Եհովայի՝ Երուսաղեմում գտնվող տաճարի բացման առթիվ իր հրապարակավ աղոթքում խոնարհություն ցուցաբերեց: Նա նոր էր ավարտել երկրի վրա երբևէ կառուցված ամենափառահեղ տաճարներից մեկի շինարարությունը: Սակայն նա խոնարհաբար աղոթեց. «Բայց իրա՞ւ Աստուած կ'բնակուէ երկրիս վերայ. ահա երկինքը եւ երկինքների երկինքը չեն կարող քեզ պարունակել, ո՞ւր մնաց իմ այս շինած տունը» (Գ Թագաւորաց 8:27):

* Ժողովրդի առջև աղոթք ներկայացնելիս՝ մենք էլ պետք է Սողոմոնի նման հեզ լինենք: Թեև խուսափում ենք կեղծ բարեպաշտական երանգից, սակայն հեզությունը կարող է երևալ մեր ձայնի տոնից: Խոնարհաբար ներկայացված աղոթքները վերամբարձ ոճով կամ կեղծ չեն հնչում: Այդպիսի աղոթքներում ուշադրությունը կենտրոնացվում է ոչ թե աղոթքը ներկայացնող անձնավորության, այլ Նրա վրա, ում որ վերջինս դիմում է (Մատթեոս 6:5): Հեզությունը երևում է նաև այն բանում, թե ինչ ենք խնդրում Աստծուց: Եթե հեզորեն ենք աղոթում, ապա այնպիսի տպավորություն չի ստեղծվի, կարծես թե Աստծուց պահանջում ենք որոշ բաներ կատարել մեր ուզած

ձևով: Սրա փոխարեն կխնդրենք Եհովայից իր սրբազան կամքի հետ ներդաշնակ գործել: Սաղմոսերգուն պատշաճ վերաբերմունքի օրինակ թողեց, երբ գրեց. «Ո՛հ Տէր, փրկիր. ո՛հ Տէր, յաջողիր» (Սաղմոս 118:25; Ղուկաս 18:9—14):

Հոգևոր գանձեր

ՄՅՅ 1, էջ 1060, պրբ. 4

Երկինք

Երբ Սողոմոնը կառուցեց Երուսաղեմի տաճարը, ասաց, որ «երկինքն ու երկինքների երկինքը» չեն կարող պարունակել Աստծուն (1Թգ 8:27): Որպես երկնքի Արարիչ՝ Եհովան դրանից շատ ավելի բարձր է, միայն «նրա անունն է անհասանելիորեն բարձր», և «նրա վեհությունը երկրից ու երկնքից էլ վեր է» (Սղ 148:13): Եհովայի համար բառացի երկինքը չափելը նույնքան հեշտ է, որքան մարդու համար որևէ առարկա մատնետով չափելը (Ես 40:12): Սողոմոնի խոսքերը չեն նշանակում, որ Աստված բնակության վայր չունի: Այդ խոսքերը չեն նշանակում նաև, որ նա ամենագո է, այսինքն՝ միշտ գոյություն ունի ամեն տեղ և ամեն ինչում: Դա երևում է Սողոմոնի այն խոսքերից, որ ասաց, որ Եհովան լսում է իր «բնակության վայրից՝ երկնքից», այսինքն՝ ոգեղեն ոլորտի երկնքից (1Թգ 8:30, 39):